

El fracàs inicial de Paul Auster

L'única cosa que volia era una oportunitat de realitzar l'obra que em sentia capaç de fer

L'escriptor novaiorquès Paul Auster va néixer a Newark, New Jersey, el 3 de febrer del 1947. Abans de ser el Paul Auster que coneixem tu i jo, va ser un jove que aspirava a escriure tot i saber (equivocadament) que, de l'escriptura, no en podria viure. Llegim 14 fragments de *Viure al dia*, una autobiografia traduïda al català per Víctor Compta González que té un subtítol prou explícit: *La crònica d'un fracàs inicial*.

1. Des de sempre, la meua única ambició havia estat escriure. Ho havia sabut des que tenia setze o disset anys, i no m'havia fet mai il·lusions de poder-ne viure. Esdevenir escriptor no és pas el resultat d'una "elecció de carrera" com fer-se metge o policia. Més que no pas escollir-ho ets escollit, i una volta has acceptat el fet que no serveixes per a res més, has d'estar disposat a recórrer un llarg i difícil camí durant tota la resta dels teus dies.

2. Tret que resultis ser un dels elegits dels déus (i pobre del qui confia en això!), el teu treball no et donarà mai prou per mantenir-te, i si pretens tenir un sostre sobre el cap i no morir-te de fam, t'has de resignar a fer altres feines per pagar les factures.

- 3.** Tot això ho comprenia, estava disposat a suportar-ho i no me'n queixava pas. En aquest sentit, tenia una immensa sort. No desitjava res de particular, pel que feia a béns materials, i la perspectiva de ser pobre no m'espantava.
- 4.** L'única cosa que volia era una oportunitat de realitzar l'obra que em sentia capaç de fer.
- 5.** La majoria dels escriptors tenen una doble vida. Guanyen força diners exercint professions reconegudes i se les apanyen tan bé com poden per esgarrapar temps per escriure: a primera hora del matí, a altes hores de la nit, els caps de setmana, durant les vacances.
- 6.** El meu problema era que no tenia cap interès per tenir una doble vida. I no és que no volgués treballar, però la idea de fitxar en una feina de nou a cinc em deixava fred, del tot mancat d'entusiasme. Tenia poc més de vint anys i em sentia massa jove per assentar-me, massa ple d'altres plans per malgastar el temps guanyant més diners dels que volia o necessitava. Quant a les finances, només volia anar tirant.
- 7.** Tenia energia, un cap farcit d'idees i els peus frisosos. Tenint en compte com era de gran el món, l'última cosa que desitjava era anar a la segura.
- 8.** Tots els altres joves poetes i escriptors de la meva classe prenen decisions assenyades sobre els seus futurs. [...] ¿Per què els meus amics actuaven amb tanta prudència, i per què jo era tan temerari?
- 9.** Les meves primeres feines no compten. Els meus pares encara em mantenien, i no tenia cap obligació d'espavilar-me tot sol ni de contribuir al pressupost familiar. Per tant, no estava sotmès a cap mena de pressió, i sense pressió un no s'arrisca mai per res important.
- 10.** [Durant els dos darrers anys d'universitat] me les vaig apanyar per escriure força, però cap dels meus esforços no va donar gaire de si. Vaig començar dues novel·les i les vaig abandonar, vaig escriure diverses obres de teatre que no em van agradar, i vaig treballar un poema rere l'altre amb resultats decebedors.
- 11.** Les meves ambicions eren molt més grans que no pas les meves habilitats, en aquell temps, i sovint em sentia frustrat, aclaparat per una mena de sensació de fracàs.
- 12.** Per raons que avui dia se m'escapen del tot, vaig decidir convocar el primer Premi anual Christopher Smart. L'objecte del concurs era recompensar el fracàs. En altres paraules, jo volia distingir la persona que havia fet menys amb més, que havia començat amb tots els avantatges, amb tots els dots, amb totes les expectatives per triomfar davant del món, i que havia arribat a no res. No es va presentar ningú, cosa que no va sorprendre ningú, tret de mi mateix. Potser m'equivoco, però ara em fa l'efecte que tot plegat era resultat de la por -espant davant el futur incert que jo mateix m'havia preparat-, i que l'autèntic motiu de la convocatòria d'aquell concurs va ser el meu desig de declarar-me'n guanyador. Perdre era guanyar, guanyar era perdre, i per tant, encara que passés el pitjor, podria reivindicar una victòria moral.
- 13.** Res d'allò no era conscient. Intentava acceptar per endavant les derrotes, endurir-me per a les lluites que m'esperaven. Durant uns quants anys, la meva frase anglesa preferida va ser una del poeta elisabetià Fulke Greville: "Escriu per a aquells per als quals sempre plou sobre mullat".
- 14.** Durant els meus dos darrers anys a la Columbia, vaig acceptar tota mena de feinetes casuals, i gradualment vaig anar prenent gust per la mena de treballs literaris de pacotilla que em permetrien anar tirant fins als trenta anys, i que a la fi em van portar a la ruïna. Hi havia un cert romanticisme en allò, suposo, una necessitat d'autoafirmar-me com a marginat i demostrar que podia sortir-me'n sense doblegar-me a la idea que pogués tenir ningú del que era la bona vida. La meua vida seria bona si, i només si, em mantenia ferm i em negava a rendir-me.

Foto: ACN

PAUL AUSTER

VIURE AL DIA

Viure al dia <http://www.grup62.cat/lilibre-viure-al-dia-115326.html>

La crònica d'un fracàs inicial

© Paul Auster, 1997.

© de la traducció, Víctor Compta González.

© Edicions 62.